

IVA KOLEGA

SEME
MRAKA

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Iva Kolega
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**SEME
MRAKA**

PONEDELJAK

[6. 11. 2017]

IRIS

Sedim u kuhinji za laptopom, pijem kafu i čitam crnu hroniku, kao i druge naslove koji nisu u toj rubrici, iako su dovoljno strašni da ti se prevrne želudac. Napolju lije kiša i hladno je, a to samo pojačava mračni utisak o svemu što čitam.

Zapravo je uobičajeno vreme za novembar – mesec umiranja, opalog lišća, ranog mraka i škorpija.

Moja pokojna baka slavila je svoj rođendan 1. novembra. Najdraži deo tog dana bio joj je odlazak na groblje, ali ona je ionako više marila za mrtve negoli za žive. Što se mene tiče, i kiša i hladnoća više su dobrodošle od vetra.

Duvalo je celog vikenda kao da su nekakvi ogromni nebeski bičevi bez prestanka zamahivali kroz vazduh i to me je činilo nervoznom. Tačnije, pojačavalo je moju nervozu. Ne volim kada duva, ne volim ni kada leti pirka povetarac, što ljudi inače obožavaju. Da ih hladi dok se sunčaju. Ja volim tišinu i osećaj da me sunce prži. Vetar mi masti kosu i stvara glavobolju i nemir, kao da želi da

ispremešta nešto duboko u meni, da izbací to na površinu. Stvori nered.

Na spomen reči nered pretrnem jer mi pred očima iskaču jezivi prizori od petka uveče, volela bih da ih nikada nisam videla, ali jesam, i sada ću morati da živim s njima.

Odbacujem ih odmah od sebe da me ne preuzmu, teram ih lepšim mentalnim slikama, zelenim livadama i poljima lavande, i uspevam, ali ne likujem i ne zavaravam se – znam da će se ti prizori još pojavljivati i zaskakati me iz zasede kada budem najmanje očekivala, kada to budem najmanje htela. Previše su se duboko urezali u mene da bih tako lako mogla da ih zaboravim. A volela bih – više od ičega.

Ispijam gutljaj kafe gledajući kroz prozor i uživam u ledenoj kiši, možda zato što je tako pročišćavajuća i jednolična u odnosu na one nepredvidljive, divljačke nalete vetra. Dvorište pred kućom puno je opalog lišća. Nije bilo smisla čistiti ga dok je duvalo, a sada je sve mokro. Dvorište će morati da pričeka lepša vremena, zaključujem dok virkam prema susednoj kući.

Čini se da su Irena i Petar zaključili isto. Odnosno, samo Irena, ona je tako pedantna, dok Petra boli ona stvar za sve. Jedino o čemu istinski vodi računa jeste da mu ona šminkerska frizura s kratkim ravnim šiškama uvek bude savršena, da mu je svaka dlaka na svom mestu. Mislim da Petar izluđuje Irenu više nego što ona želi da prizna, možda misli da trpljenje ide u paketu s činjenicom da je uhvatila nekoliko godina mlađeg muža.

Saša je već otišao na posao. „Kasnim!“, povikao je kada su vrata za njim tresnula, toliko snažno da sam trznula ramenima. Ništa mi nije spomenuo vezano za svoju odeću

koju je sinoć pripit – ako ne i pijan – skinuo i ostavio na podu sobe na gomili o koju sam jutros skoro zapela.

Sagnula sam se i počela da je pregledam želeći da vidim šta je za pranje, a onda sam na njoj primetila krvave mrlje.

Odmah mi je pripala muka.

Je li se potukao ili pao? Ili... nešto treće?

Zapravo i ne želim da znam. Ali moram da znam želi li Saša da tu odeću odnesem na hemijsko čišćenje ili da je bacim. Ne verujem da će hteti da je baci, posebno ne jaknu. Mislim da ju je dosta platio. Zato sve stavljam u veliku kesu i u sebi govorim: *Ne ide se mamuran na posao.*

Mada, moram priznati da je pristojno izgledao kada je napustio stan, i to me donekle umiruje.

Saša neće zakasniti na posao, neće ako u saobraćaju ne bude zastoja, a nema razloga da ga bude uprkos kiši. Uvek tako razmišljam, zašto ne biti pozitivan pogotovo ako ti to dolazi prirodno, ako je sastavni deo tvog karaktera. Nemaš šta da izgubiš. Držim se toga kada tražim parking i mogu reći da moj optimizam uglavnom deluje. Dobro, to s parkingom možda jeste smešno, to su sitnice, ali ponekad se ne čini tako, ponekad kada su ljudi u gužvi i strci, skoro da bi ubili za parking mesto.

U poslednje vreme Sašu mnogo muči posao. Ili – ako ćemo iskreno – oboje nas mnogo muči njegov posao. Deca su takođe sve više svesna napetosti. Nedavno mi je Saša kratko i mrzovoljno objasnio kako su se u njegovoj firmi dogodile promene i da stvari jednostavno više nisu kao pre. Pozicija na tržištu, smanjeni prihodi, sigurnost na poslu... šta sve ne... Ali ja se nadam, duboko se nadam da će se na kraju ipak sve vratiti u normalu i da ćemo svi

zajedno odahnuti. I biti srećni kao do sada. Zar to nije optimizam na delu?

Mog Aleksandra njegova porodica i prijatelji zovu Saša. I ljubavnice ga zovu Saša.

Pravo da i ja, deca, moji roditelji i rođaci, odnosno cela *moja strana*, možemo da ga zovemo Saša dato nam je samo zbog dužine njegovog imena. Ljudi s dugačkim imenima mogu i formalno da promene ime u nadimak. Njihovo puno ime na kraju gotovo niko i ne koristi osim kada ih zbog nečega prozivaju, a to baš i nije neka fora.

Moj je otac, kada mu se Saša predstavio punim imenom, samo prokomentarisao: „Aleksandar Veliki.“

Od tog upoznavanja prošlo je skoro dvadeset godina, ali čini mi se kao da je bilo juče. Sklapam oči i vidim ih kao da su ovog trena ispred mene: otac, snažan i potpuno uspravan, Saša u tamnoplavoj košulji da ostavi utisak ozbiljnog čoveka, zalizane tamnosmeđe kose, koja je nekad bila gotovo crna. Sada je, kako bi se reklo, šarmanтно prošarana sedinama i mnogo ređa, ali on je i dalje natapa gelom i začušljava unazad. Znam da mu nije drago zbog tih promena – 46-godišnji narcisoidni šarmer poput njega jednostavno mora barem malo da pati zbog toga.

Naljutilo me je to očevo podrugivanje, iako Saša nije ni trepnuo. Znam da je to bilo podrugivanje jer, jednostavno, poznajem svog oca. Ali po običaju, nisam reagovala. Svako protivljenje značilo bi dobiti po ustima. U boljem slučaju. O gorem ne želim ni da razmišljam. Jednostavno, nisam imala volje da proveravam da li se nešto u tom smislu promenilo nakon što sam postala i formalno verena.

Kasnije, na odlasku, ispratila sam Sašu do dvorišnih vrata, a on mi je namignuo: „Matori ti je pravi seronja.“

Slegnula sam ramenima, što je zapravo značilo da se slažem, dodavši: „Nemoj mu dozvoliti da te isprovocira.“

Saša je već tada za mene bio moj Aleksandar Veliki.

* * *

Podižem pogled na sat iznad kuhinjskog stola. Ponekad me njegovo tiktakanje baš nervira i tada se uvek kunem kako ću ga skloniti, a ponekad ga i ne čujem.

Jutros ga ne čujem. Previše sam zaokupljena drugim mislima, vlastitim unutrašnjim tik-tak zvukom. Prošlo je 7.15. Luka još spava i po običaju neće biti oduševljen kada ga probudim da se spremi za školu jer ove sedmice ide pre podne.

Nemirna sam. Mojim živicima ne pomaže više ni umirujuće mrmorenje kiše. Treba mi nešto da podstakne onaj moj optimizam, da ga izvuče na površinu. Gde su se zametnule one moje ružičaste naočari?

Treba mi nešto da me podseti da se ljudima u životu događaju grozne stvari i da se u mom životu zapravo ne događa ništa toliko strašno. Ništa što ne može, kao i uvek do sada, da se otrpi. Pregrmi. Preživi. To je razlog što se jutros, dok pijem kafu, umesto kroasanom hranim nesrećama upucanih, izbodenih, poginulih u saobraćajnim nesrećama, polivenih kiselinom, premlaćenih, bolesnih, prevarenih.

A u kojoj sam ja grupi? Šta je toliko strašno u mom životu da su mi, s vremena na vreme, potrebni ovakvi podsetnici? Odgovor je – ništa, zaista ništa u odnosu na sve ono o čemu čitam. U tome i jeste poenta.

Da vidimo šta ima. Sudari, tuče, požar u jednoj pretrpanoj diskoteci, ugasli mladi životi. Zatim slučaj u kojem je neko doslovno shvatio reči *ubiti zbog parking mesta*.

Dok prelećem pogledom po svim tim naslovima, ježim se od same pomisli kako bi mi bilo da su kojim slučajem moja deca povređena u požaru, sudaru ili, još gore, da ostanem bez njih, i odmah sam zahvalna što ih imam, što su moji pilići živi i zdravi, iako sam zapravo ljuta što me Dijana, otkako se odselila s Enesom u Nemačku, uopšte ne zove. I uglavnom se ne javlja kada ja pozovem nju.

Pozvala me je, zapravo, samo jednom, ali bio je to zbunjajući poziv.

„Dolazim kući. S Mihaelom“, hladno je izgovorila u slušalicu.

Samo tako. Bez ikakvog uvoda, bez onog: „Mama, kako si? Šta radiš? Gde su Luka i Julija? Gde je tata?“ Zvučala je kao govorna pošta.

„Kada, zlato? Kada dolaziš?“, upitala sam brže-bolje kao da sam znala da bi mogla da se predomisli.

Čula sam tada dečje gugutanje u pozadini i kao da je Dijani na trenutak ispala slušalica. Zatim je usledilo neko mumlanje. Razaznala sam reči: „Muka mi je od toga 'zlato'“. Posle toga se čuo zvuk prekinute veze.

Istog trena pozvala sam Dijanin broj, ali poklopila mi je slušalicu. Dvapat.

Ubrzo je usledio zvuk vajber poruke u kojoj je pisalo: *Javiću ti se večeras kada stignem*.

I nekoliko sati kasnije: *Ipak ne dolazim*.

Između te dve rečenice, pušila sam kao lokomotiva skrenuta sa šina.

Nisam nikome spomenula da je zvala. I dobro je što nisam, tako je ispalo najbolje. Da sam rekla Luki da je zvala njegova starija sestra i da se Dijana zaista pojavila s Mihaelom, bilo bi mu to lepo iznenađenje. U protivnom bi se samo razočarao, a dovoljno mu je već razočaranja.

Što se Saše tiče, već sam bila zaustila da mu kažem za Dijanu, i to odmah, čim je nakon posla ušao u kuću, ali sam u poslednji čas ipak odustala. Odlučila sam da to ostavim za kasnije. *To nisu vesti koje se upućuju odmah s vrata. Ne, neka najpre dođe k sebi, ruča, odspava malo, razmišljala sam.*

Na kraju je stigla druga Dijanina poruka i zanemarila sam da Saša kao njen otac ima pravo da zna da mu je starija ćerka bila najavila da konačno stiže kući pa se predomislila. Umesto toga, iskoristila sam dah da izgovorim nešto potpuno drugačije – da mu, pri odlasku iz kuće, poželim dobru zabavu.

Da, Saša je još ljući zbog svega s Dijanom, mislim najviše zbog toga što je odbacila njegov autoritet, ali on sve to smatra ipak samo *prolaznom fazom*. Siguran je da će se Dijana kad-tad vratiti kući.

Ja nisam tako sigurna.

„Prekinuće ona s njim. Videćeš. Bez obzira na Mihaelu. Nije on pravi muškarac za nju.“ To su Sašine reči od poslednjeg puta kada sam spustila slušalicu i iscedila: „Ništa. Ne javlja se.“

Dijana je zatrudnela krajem trećeg razreda srednje i rodila u četvrtom. Bio je to vrhunac svih svinjarija koje nam je priredila, vrhunac koji je rezultirao nečim najlepšim – njenom ćerkom, mojom unukom Mihaelom.

Odselila se, ili tačnije pobjegla, u Nemačku odmah nakon završetka četvrtog srednje. Sam bog zna kako je uspela da završi taj poslednji razred, kao da ju je nešto gonilo u celoj strci nakon porođaja da to privede kraju, kao da je već tada imala plan da ode čim to reši.

Zakonski ne možemo da je prisilimo na povratak kući jer je punoletna. Formalno. U glavi – nije.

A znam da je sve njegovo maslo, da ju je Enes nagovorio na sve to, na zajednički život „u hladnom ali prelepom Hamburgu“, kako oni svoje životarenje prikazuju svojim prijateljima. On tamo ima posao u fabrici gde mu radi ujak i Dijana tvrdi da se lepo brine o njoj i ćerki.

Svejedno, ja mislim, Saša i ja mislimo, da je premlada i da je trebalo da ostane uz nas, a Enes neka ih posećuje. Ne mora čak ni da joj šalje novac, iako bi to, naravno, bilo dobrodošlo u svakom pogledu, a najviše kao potvrda njegove odgovornosti.

Trebalo je da Dijana upiše fakultet. Ja bih čuvala malenu, baš kao što sam je čuvala dok je Dijana završavala srednju školu. Trebalo je da... ma, o čemu ja više razbijam glavu? Ništa od svega: Dijana je od fakulteta, bojim se, zauvek odustala jer odjednom je samo htela s Enesom u Nemačku, „što dalje od ove jebene zaostale zemlje i zaostalih i poremećenih ljudi“.

Ćao planovi za fakultet, ćao dobro plaćen posao i nezavisnost. A želela sam, tako sam želela to za nju.

I ne, nemam velikih iluzija da će se vratiti na fakultet, iako još nije kasno. Neko bi rekao da ni meni nije kasno. Nije, ali to važi samo u onim slučajevima gde ima volje, snage i odlučnosti, a meni, da budem iskrena, nedostaje od svega pomalo.

Ponekad se Dijana smiluje pa mi pošalje na vajber Mihaelinu sliku. Uskoro će napuniti dve godine. Nema veze što je slanje tih slika praćeno gorčinom, kao da želi da mi kaže: „Evo vam, vidite šta propuštate.“ Ja se zahvalno topim i cvilim od sreće na svaku od tih fotografija, a nemam ih mnogo.

Mihaela je tako slatka, poput Dijane kada je bila mala, posebno na onoj slici u crvenoj jaknici i s čuperkom koji joj štrči po sredini glave. Zapravo, toliko je slatka da me boli dok je gledam. Znam da je to tako otrcano, ali je baš tako.

Ima Sašine usne. Moje su tanke. Bio je ponosan kada je njegova rođaka Sandra, koju on baš ne obožava, to primetila. „Prava dedina unuka“, rekla je, a Saša se tako ponosno smejao i nije izgledao ljut što se Dijana ne javlja.

Dijana... Dok izgovaram u sebi ime moje starije devojčice, kroz glavu mi prolazi ona strašna misao: *Zamisli da joj se nešto dogodilo. Da je stradala u onom požaru u diskoteci, u sudaru na putu kući, u parku dok džogira, do trenutka dok je nečije snažne ruke ne šćepaju oko vrata i počnu da je vuku u obližnje grmlje...* Onda uopšte ne bi mogla da me pozove. I već mi je lakše, već sam manje ljuta...

Ajmo dalje. Zbog čega sam još ljuta? Ljuta sam i zbog toga što Julija već nekoliko vikenda ne dolazi kući iz grada. Znam da joj se njen stan čini kao vlastiti mali raj, ali dogovor je bio da će vikendom dolaziti kući.

Stan smo kupili na kredit da deca ne moraju da putuju odavde, iz mesta u grad, u srednju školu i na fakultet, valjda će bar neko od njih upisati fakultet.

I Dijana je zabašavala svojevremeno sve dok Saša ne bi uzeo stvar u svoje ruke pa bi se nacrtala kod kuće. U to

doba, dok je ona išla u srednju školu, imao je ljubavnicu, pa ni njega nije bilo kod kuće bar jedan dan vikendom i zato nije ni osećao da Dijane nema, inače joj sigurno ne bi dozvolio takvu slobodu.

Uvek je govorila da mora mnogo da uči pa nema svrhe da dolazi, ili bi se vraćala u stan već nakon jednog dana provedenog kod kuće. Naravno da većinu vremena nije provodila učeći. Išla je na žurke ili je jednostavno uživala u samoći i slobodi u praznom stanu. Eto šta je radila. Ali svaki put kada bih je zbog toga napala, setila bih se same sebe i koliko sam uživala u takvim samotnim trenucima u kući, i onda bih smekšala.

Samo što ja nisam popuštala u školi. Nisam smela. Otac je uvek bio tu da me svojom čvrstom rukom podseti kako nema zabušavanja, a majka preslaba da mu se suprotstavi. Zapravo, ona je uvek bila nezainteresovana, posvećena svojim sapunicama i bašti, umesto meni i bratu, kao što je i dan-danas. Saša je zove Mimoza Doris ili samo Mimoza. Sasvim prikladan nadimak, posebno zbog mamine ljubavi prema cveću. Baš kao ta osetljiva biljka, mama se skuplja u sebe onda kada bi trebalo da se bori kao lavica.

Boriti se za šta?

Za sve. A posebno za svoju decu.

Naravno, moje ime bilo je njena ideja, na koju je otac pristao možda zato jer je već tada bio razočaran u svog sina, mog brata Lea. Kao da je rekao: „Hajde, neka bude. Možda ćemo s njom imati više sreće.“

Iris, kraljevski cvet. Nekada davno uzgajao se na francuskim dvorovima. Zamišljam plemenite dame i gospodu kako se šetaju ogromnim perivojima i ogovaraju svoje suparnike i suparnice.

Ironija je što se ja ne osećam kao kraljica već potpuno suprotno – kao jadnica.

* * *

Iako je stan velika investicija i iako mi se na početku nije sviđala ideja da ga kupimo, mislim da je ipak bolje da se deca ne muče putujući svaki dan četrdeset pet minuta do škole i isto toliko nazad. Kada se uzme u obzir i priprema za put, naročito sređivanje devojaka, ispada da bi dnevno gubile i do tri sata na put do škole i nazad.

Za đачki dom u gradu nisu htele ni da čuju. To je zato što ih podseća na dom za nezbrinutu decu koji se nalazi nedaleko od naše kuće. „Turobna zgrada koja odiše nesrećom.“ Ta rečenica ostala mi je odnekud u glavi i pada mi na pamet svaki put kada prođem pored doma. Nema veze što su zgradu nedavno ofarbali, uredili fasadu. Suština je ostala ista. I uvek se lepo vidi koja deca su iz doma. Nekako su divlja, bez nade.

Konačno, ljuta sam najviše jer sam jutros videla ogrebotinu na Sašinom vratu, videla sam je pre nego što je uspeo da zakopča košulju, i odmah sam zamislila ruku sa jarkocrvenim noktima koja mu je tu ogrebotinu u naletu strasti i nanela.

Nije video da sam je videla. Nije igra, nego bolna istina, kao što je i ta ogrebotina bolan podsetnik da sam noć s petka na subotu, subotu i celu nedelju provela sama.

Jedino je Luka bio sa mnom, gledao crtane i igrao igrice na kompjuteru, ali samo zato što je još mali i jer je duvalo pa su sva deca iz komšiluka ostala kod kuće.

Dolazak Irene i Petra na kafu u subotu ne računam. Razmenjivanje ugladenosti sa komšijama ponekad može da bude dobrodošlo da ubiješ vreme, ali samo kada ne postavljaju pogrešna pitanja, kao što je: „A gde je Saša?“

„Otišao je u lov.“ Smejemo se svi zajedno jer znamo da nije. Barem ne u lov na životinje.

„Julija opet nije došla? Toliko joj se sviđa u gradu da nas je sve zaboravila!“

Usiljeno se smeškam: „Dolazi sledećeg vikenda.“

„Zar je prešla u one...“, Petar traži odgovarajuću reč: „Kako se kaže za one što se oblače u crno?“

„U darkere?“, dobacuje Irena.

„Ne darkere, već one druge, one što nose one debele čizme i pirsinge u nosu i obrvama.“

„Gotičare misliš?“

„Da, na te. Video sam je jednom u kafiću, tamo blizu njene škole, ali je najpre nisam ni prepoznao onako jako našminkanu, svu u crnom. Kada sam shvatio da je to Julijica, već je bila otišla s nekom visokom.“

Baš lepo. Najpre nas je Dijana bila izludela sa svojom pankerskom fazom, a sada, po svemu sudeći, i Julija fura neki ekstravagantni stil, barem u gradu, jer u kući se – još uvek! – pojavljuje u svom umivenom izdanju. Šta će Luka biti, možda metalac?

Prešla u gotičare, kao da je u pitanju nekakva stranka...

Kao šlag na kraju dolazi pitanje: „Šta Dijana kaže, kako je u Nemačkoj?“

„Odlično, sve vas pozdravlja“, uzvraćam s knedlom u grlu.

I konačno, kada Luka uđe u kuhinju po sok: „Luka, gde si ti, majstore, ti čuvaš kuću?“

Jednostavno nisam mogla da dočekam da odu. Kao da su znali šta treba, odnosno šta ne treba da pitaju. Naravno, znam da nisu znali, sve su – kao dobre komšije i prijatelji – pitali u dobroj nameri, osim možda ono za Sašu, ili čak reda radi, potpuno nesvesno.

Neko mudar je jednom zaključio da ako postoji nešto što u bilo kojem trenutku može da nas izbaci iz takta, to nešto će se i dogoditi.

Mogu samo da kažem da je taj neko bio i te kako u pravu.

Dakle, to su sve razlozi što sam ljuta, ali zbog prizora koje sam videla u petak uveče nisam ljuta, zbog tih prizora sam – prestrašena.

* * *

Juče, u nedelju, popušila sam skoro kutiju cigareta, čak je i moj sin u jednom trenutku rekao: „Uf, mama, baš si ga zadimila“, i zamahao rukom kroz dim, nakon čega sam otvorila prozor i dugo udisala vazduh.

Bio je vlažan i prljav, prljav kao što život zna da bude, ali ipak čist u odnosu na zadimljeni vazduh u kuhinji.

Ja ga nisam ogrebala. Ja nisam ogrebala svog muža. Da jesam, verovatno bi mi glava poletela u stranu jer bi on to grebanje, a pogotovo ugriz, shvatio kao rezultat nekakvog mog pokušaja dominacije, a on voli da sam potčinjena.

Možda postoje žene kojima bi tolerisao tako nešto, možda, ali znam da meni ne bi. Ne doživljava me kao vamp ženu, kao zavodnicu. Mislim da nikad i nije. Osećam to. Čak ni onda kada se potrudim i sredim.

Još uvek sam u formi jer sam na mamu mršavije građe, iako su mi se posle tri porođaja proširili bokovi. Vešto

nanesena šminka i odgovarajuća garderoba, kada za to imam volje, i te kako doprinose mom privlačnijem izgledu. Problem je u tome što u poslednje vreme imam sve manje volje. Nekako mi se to čini uzaludnim jer, neću da se lažem, ništa me neće pretvoriti u kraljicu večeri.

Ne mogu da se poredim s devojkama. Ni s negovanim ženama. Sa svojim ćerkama. Niti to želim. Mada sa svoje četrdeset dve godine, s borama od pušenja i gorčine zbog neprospavanih noći, kada obučem farmerke i običnu majicu i vežem kosu u rep, možda mogu da prođem kao Dijanina starija sestra.

Sećam se da smo jednom mama i ja tako sportski obučene ušle u ordinaciju maminog doktora: trebalo je da uzme neki uput koji joj je već bio ispisao.

Kada smo ga pozdravile, našalio se jer nam se rimuju imena.

„Doris i Iris, lepo“, sećam se da je rekao šeretski.

„To vam je skoro isto“, uzvratila mu je mama, takođe u šali.

„Nije isto, gospođo Doris. Nikada nije isto“, obrecnuo se.

Izgledao je kao da bi joj najradije zalepio šamar. Zatim je samo sekundu posle toga, kao da nije bilo te upadice, ljubazno rekao: „Bilo mi je drago. Gospođo Doris, čuvajte svoju lepu ćerku.“

Naravno, majka i ćerka nikada nisu jedno te isto.

* * *

Ogrebotina na Sašinom vratu samo me je podsetila na to kakav naš seks nije i kakav nikada neće biti. I na to kako

sam opet ostala nezadovoljena u petak uveče, kada smo Saša i ja poslednji put vodili ljubav. Mada, ispravnije bi bilo reći da me je Saša povalio i otišao za svojim poslom, zapravo za svojim užitkom, ali šta mogu kada volim taj izraz, *voditi ljubav*, zvuči tako romantično, samo što... samo što je romantika već odavno mrtva, a ja sam ostala romantična guska.

U petak uveče, nakon što sam dovezla Luku s rukometa, a pre nego što je Saša otišao „u lov“, stao je iza mene dok sam čistila šargarepu za sudoperom – kako romantično – u naivnoj nadi da će večer provesti kod kuće. Mogla sam odmah da osetim da je uzbuđen. Udisala sam njegov sveži miris afteršejva i pomislila kako bi bilo lepo da se sredio za mene, ali znam da nije, nego za sebe, za tu neku drugu i za sve ostale, a najmanje za mene.

Zgodan je još uvek, iako mu se nekad izrazito četvrtasta brada zaokružila, iako mu se povećao stomak, iako mu se u kosi sve više naziru sede, jednom rečju – iako se ofucao. Spasava ga to što je visok, što ima široka ramena, čvrstu, muževnu konstrukciju. Prava glava porodice.

Zaista neću da laskam sebi da je njegovo uzbuđenje bilo zbog mene jer znam da je mislio na neku drugu, ili mu se jednostavno digao, kako se već muškarcima digne.

Ponekad na svom mobilnom gleda pornografiju s interneta. Pravim se da ne primećujem, ali vidim i nije mi pravo, iako prevladava mišljenje da je to normalno. Naročito boli što su to uvek neke zgodne mlade žene. Naravno, kakve bi i bile? Možda osušene i stare?

Kada mi je Saša dao do znanja da želi seks, uzeo me je za ruku i odvuкао me u spavaću sobu. Jedva sam imala vremena da ostavim na stolu nož kojim sam čistila

šargarepu i da bacim pogled na Luku, koji je kao hipnotisan gledao u ekran svog tableta. Bilo je malo verovatno da će u takvom raspoloženju ući u našu sobu s nekim pitanjem poput: „Mama, ima li još soka od višnje?!“

U sobi me Saša bacio na krevet. Ne grubo, ali ni nežno. Kao da je u pitanju nekakva igra u kojoj on sledi svoj zamišljeni scenario.

Pala sam na stomak i kad sam htela da se okrenem na leđa, pritisnuo me je svom težinom daščući mi u uho. Osetila sam miris alkohola u njegovom dahu, koji sam nanjušila još u kuhinji. Dok sam pokušavala da otkrijem koliko je pijan, povukao mi je nadole donji deo trenerke.

Htela sam da mu kažem kako nismo zaključali vrata od sobe, kako se nisam pripremila, obrijala noge, obukla lepše gaćice, ali njegovo uzbuđenje bilo je toliko zarazno da me na kraju jednostavno nije bilo briga. Osetila sam kako ulazi u mene, velik i snažan kao kraljevski piton, i sve je bilo tako neočekivano i lepo, ali istovremeno i bolno kako dugo vremena nije bilo.

Kasnije me je bilo sramota jer sam tako jadno žudela za malo intimnosti. Doduše, ne baš preko seksa, ali kao da sam mogla da biram...

Zapravo, ponekad sam to jedva čekala – da ode, da mrcvari neku drugu, samo da u miru mogu da pušim, čitam, surfujem po internetu i gledam TV.

* * *

Upravo sam to htela da radim nakon što je Saša otišao, da provedem mirno veče u svojim omiljenim aktivnostima.

Zapalivši cigaretu, najpre sam sela za laptop.